

Chương 111: Olivia Lanze (3) - Trò Chuyện Với Olivia

(Số từ: 3209)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:50 AM 31/08/2025

Olivia không chút do dự hay nghi ngờ khi thấy một hậu bối mà cô chưa từng gặp xuất hiện và muốn nói chuyện với mình; cô không hề tỏ ra miễn cưỡng, ngờ vực hay khinh thường tôi.

Cuối cùng, chúng tôi quyết định nói chuyện ở một trong những phòng sinh hoạt câu lạc bộ trống trên tầng bảy.

“Chắc ở đây không ai nghe thấy đâu. Cậu thấy được không?”

“À vâng...”

Cô kéo hai cái ghế lại rồi ngồi xuống một cái. Cô có lẽ cao khoảng 1m70. Sao mặt cô trông nhỏ nhắn quá vậy? Kể cả khi không phải là người sùng đạo, vẻ mặt hiền hậu của cô cũng khiến người ta cảm thấy cô là một người tuyệt vời và thành đạt.

Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy ngần ngại đến vậy chỉ vì đối diện với một người.

Không phải vì tôi sợ cô nàng, mà chỉ là do vẻ ngoài ấy. Lần đầu tiên tôi có cảm giác này, nên nó thật sự kỳ lạ.

Tôi ngồi vào ghế đối diện và cuối cùng cũng cố gắng nhìn thẳng vào mắt cô ấy.

“À, tôi nghe nói chị đã nói chuyện với Bertus.”

“À, là Hoàng tử. Đúng vậy.”

“Tôi không biết hai người đã nói gì... Nhưng tôi cũng nắm được tình hình chung.”

Vẻ mặt cô hơi tối sầm lại khi nghe những lời của tôi.

“Ra là vậy. Nhưng trước đó, hai ta đã gặp nhau ở đâu chưa? Chị xin lỗi... Dù chị đã nghe nói về cậu, Reinhardt, nhưng đây là lần đầu chị gặp cậu... Chị hơi ngạc nhiên khi được biết cậu quan tâm đến mình đây.”

Cô có vẻ khá bất ngờ khi một hậu bối xa lạ lại lo lắng cho mình.

“À, thực ra không phải tôi... mà là Adriana lo cho chị. Cô ấy có vẻ lo lắng về những gì đang xảy ra với tiền bối, nhưng lại ngại hỏi vì sợ bị coi là thô lỗ, nên tôi đã thử đi hỏi hộ cô ấy.”

“À... Adriana... Được rồi, ra là thế...”

Khi tôi nhắc đến Adriana, Olivia cúi đầu với vẻ mặt buồn bã, điều đó cho thấy rõ ràng cô đã hiểu những gì tôi đang nói.

“Chị nghĩ mình đã khiến quá nhiều người phải lo lắng...”

Bất kể ý định của cô là gì, có vẻ như cô cảm thấy khó chịu khi đã gây ra nhiều phiền muộn cho những người xung quanh.

“Tôi không quen biết tiền bối nhiều, nhưng tôi nghe nói có rất nhiều người kỳ vọng vào chị, và nhiều người coi chị là thần tượng. Tôi biết có lẽ mình không nên nói điều này, nhưng... Chị không thể thay đổi quyết định được sao?”

Dù phải nghe những lời như vậy từ một hậu bối xa lạ bỗng dưng xuất hiện, nhưng việc Olivia không hề nao núng đã đủ chứng minh cho tính cách tuyệt vời của cô nàng.

Olivia tiếp tục nhìn tôi.

Đôi mắt cô vẫn hiền từ, nhưng ẩn chứa một chút buồn bã.

“Nếu chị thay đổi quyết định... Cậu có ý là chị chỉ nên chịu đựng tất cả và cho qua sao?”

“Tôi không có ý đó, nhưng chị không nên hành động vội vàng cho đến khi chị có được vị trí để thực sự tạo ra thay đổi. Nếu chị hành động ngay bây giờ, sự an toàn của chị cũng sẽ bị đe dọa...”

“Cậu nói giống hệt Hoàng tử.”

Lời nói của tôi dường như không khác gì của Bertus.

Hãy đạt được một vị trí có đủ tầm ảnh hưởng để tạo ra thay đổi, rồi hãy hành động. Những gì cô đang làm bây giờ chỉ khiến bản thân gặp nguy hiểm, và cô sẽ không thể thay đổi được gì cả. Cô

có thể gây ra một sự náo động nhất thời, nhưng cuối cùng, cô sẽ chẳng đạt được gì.

Nói cách khác, đó là một nhận xét khá kiêu ngạo. Nói với cô rằng tất cả những gì cô phải làm là được bổ nhiệm và cô sẽ có thể loại bỏ mọi điều phi lý trong tổ chức. Tuy nhiên, tôi không thể nghĩ ra bất cứ điều gì khác để thuyết phục Olivia.

“Cậu tên là Reinhardt nhỉ?”

“...Vâng.”

Olivia lặng lẽ nhìn tôi.

“Công lý không chấp nhận sự thỏa hiệp.”

Giờ thì tôi đã hiểu tại sao Bertus lại gọi cô là đồ ngốc.

Một nhà văn mà lại viết ra những điều sến sảm như vậy thì chẳng phải là một tên ngốc hay sao?

Tất nhiên, suy nghĩ của cô rất đáng ngưỡng mộ, nhưng điều đó không thay đổi được sự thật rằng cô là một kẻ ngốc.

“Khi chị đã thỏa hiệp một lần, chị sẽ tiếp tục thỏa hiệp lần nữa. Dù chị biết và nhận ra rằng điều này là không thực tế, nhưng nếu phạm vi của những thỏa hiệp này ngày càng rộng hơn, cuối cùng chị sẽ phải từ bỏ rất nhiều thứ, và chị sẽ chỉ bắt đầu giống với những điều mình muốn thay đổi.”

Một khi mọi thứ trở nên khó khăn và mình cứ tiếp tục chịu đựng, mình sẽ trở nên giống với những người mà mình khao khát muốn thay đổi—tất cả chỉ vì cái gọi là thực tế.

“Tiền bối, nếu chị gọi những người không ngừng thỏa hiệp là hèn nhát, thì những người không thể thỏa hiệp lại là những người cuối cùng gây ra những chuyện tồi tệ.”

Những người có quá nhiều tự tin vào bản thân cuối cùng sẽ trở thành những người đáng sợ nhất trên đời, bất kể ý định ban đầu của họ là tốt hay xấu. Những người như vậy đã gây ra bao nhiêu tổn hại cho xã hội?

Olivia Lanze dường như là một người tự tin như thế.

Chẳng phải những điều kinh khủng hơn sẽ xảy ra nếu một người như cô âm thầm trở thành Giáo hoàng hay Đoàn trưởng của Thần Điện Hiệp Sĩ sao? Cô thậm chí có thể thực hiện một cuộc thanh trừng trên diện rộng.

Một câu hỏi hoàn toàn khác nảy ra trong đầu tôi.

Nếu điều đó xảy ra, tôi sẽ làm gì?

“Nghe cậu nói, dường như cậu đã từng thấy một người như vậy rồi.”

Tôi biết nhiều trường hợp như thế. Chỉ là họ không thuộc thế giới này.

“Reinhardt, chị nghĩ mình hiểu ý cậu. Cậu nghĩ chị là một người theo chủ nghĩa cực đoan—một người không thể chịu đựng dù chỉ một chút bất công và nghĩ rằng tất cả các linh mục nên thuộc về một tôn giáo duy nhất và chân chính.”

Cô không nói với tôi rằng tôi còn quá trẻ để hiểu những gì cô đang cố gắng làm.

Cô đang cố gắng nói chuyện với tôi một cách nghiêm túc.

“Reinhardt, dù công lý không chấp nhận sự thỏa hiệp, nhưng đây là sự thỏa hiệp duy nhất mà chị chấp nhận.”

Olivia đã hiểu ý tôi.

Cô nói rằng hành động hiện tại của mình đã là một sự thỏa hiệp rồi.

“Nếu chị phải chịu đựng điều này để cứu cái cây mục nát từ gốc rễ của nó, chị cuối cùng sẽ trở thành một trong hai điều. Một là bằng cách thừa nhận thực tế và không ngừng thỏa hiệp, chị sẽ trở nên giống những người mình muốn thay đổi. Hai là chị có thể hy sinh rất nhiều người nhân danh việc thay đổi mọi thứ đúng cách.”

Olivia là một kẻ ngốc, nhưng không phải là kẻ ngu.

Cô muốn cho tôi thấy rằng cô đã suy nghĩ rất sâu sắc về nó, vì đó là vấn đề của chính cô.

Cô biết rằng chỉ có hai con đường đang nằm trước mắt mình: con đường của một linh mục sa ngã hay con đường của một kẻ sát nhân đầm máu trong cuộc Cải cách.

“Chị không muốn trở thành một trong hai.”

Cô chỉ muốn thoát khỏi cả hai tương lai không thể tránh khỏi mà cô sẽ phải đối mặt nếu cứ tiếp tục theo cách cũ. Đó không chỉ là một quyết định được đưa ra do sự vỡ mộng về đức tin hay thất vọng về Thần Điện Hiệp Sĩ—cô đã suy nghĩ nhiều hơn thế.

Cô đưa ra quyết định này khi đã cân nhắc rằng mình có thể biến thành một con quái vật. Sa ngã vào sự tha hóa là một vấn đề, nhưng không sa ngã cũng là một vấn đề.

Quyết định này là cần thiết cho chính cô và nhiều người khác.

Cuối cùng, Olivia đã đưa ra một sự thỏa hiệp mà cô sẽ không thay đổi.

Cô sẽ từ bỏ tất cả.

Bertus và tôi đã khuyên cô nên thỏa hiệp một chút và chịu đựng một thời gian, nhưng cả hai chúng tôi đều không hiểu rõ cô nàng. Chúng tôi không biết rằng nếu cô cứ tiếp tục chịu đựng, chỉ có những điều tồi tệ sẽ xảy ra với cô.

“...Tôi xin lỗi vì đã nói xen vào. Tôi... Tôi nghĩ đã có một sự hiểu lầm.”

Tôi chỉ có thể nói như vậy.

Tôi đã đi quá giới hạn.

Tôi chỉ có thể đánh giá suy nghĩ và ý kiến của một người bằng kiến thức hạn hẹp của mình về sự thật, nhưng Olivia Lanze là một người hoàn toàn khác với những gì tôi đã tưởng tượng.

Cô đã sẵn sàng cho cái chết của chính mình. Tôi biết điều này mà không cần phải hỏi.

“Không, Reinhardt, cảm ơn cậu đã quan tâm đến chị, dù chúng ta không thực sự quen biết nhau. Chị nói thật đấy.”

Cô ôm tôi một cách nhẹ nhàng như thể cô thực sự biết ơn.

Cảm giác như cô đã đánh mất rất nhiều thứ.

“Hãy hạnh phúc nhé.”

Nghe như một lời tạm biệt cuối cùng.

Olivia không phải là người có thể bị thuyết phục chỉ bằng cách nói rằng tính mạng của cô sẽ gặp nguy hiểm.

Theo một cách nào đó, tôi không thể phủ nhận rằng lựa chọn của cô là tốt nhất cho chính cô.

Liệu sẽ là Bertus người hành động, hay phe còn lại?

Tôi sẽ thấy kết quả vào cuối tuần.

Sau buổi tập buổi sáng, Adriana và tôi vẫn hành động như thường lệ. Tôi đã biết được sự thật, nhưng tôi vẫn đang suy nghĩ xem có nên nói cho Adriana hay không.

Nếu cô biết lý do Olivia đưa ra quyết định, đó sẽ là một đòn giáng mạnh vào niềm tin của Adriana. Cô sẽ bị sốc nặng nếu tôi nói thẳng ra. Tôi không biết mình có quyền nói những điều đó không, nên tôi không còn cách nào khác ngoài việc giữ im lặng.

Cả Adriana và tôi đều rất uể oải. Adriana chán nản vì lý do của riêng mình, còn tôi cảm thấy tội lỗi vì tôi biết sự thật nhưng không biết có nên nói cho cô hay không.

Sau đó, chúng tôi thấy một điều gì đó trên đường trở về từ buổi tập.

“À... Tiền bối...”

“À... Adriana. Reinhardt...”

Đó là Olivia Lanze, người vừa bước ra khỏi ký túc xá của Temple; một người đàn ông đứng bên cạnh cô ấy.

Cô ấy kéo lê một chiếc vali lớn như thể sắp đi đâu đó rất xa.

“Họ là người quen của con sao?”

“Vâng... Thưa Cha.”

Cha.

Với những lời đó, danh tính của người đàn ông ngay lập tức được tiết lộ.

Đoàn trưởng của Thần Điện Hiệp Sĩ, Riverrier Lanze.

Ông ta nhìn chúng tôi và nói một cách ngắn gọn.

“Học hành chăm chỉ nhé.”

Adriana không thể nói gì khi đối mặt với Đoàn trưởng của Thần Điện Hiệp Sĩ, thêm vào đó là việc Olivia Lanze đang rời đi ngay trước mặt cô.

Tuy nhiên, tôi có thể thấy rõ ràng mắt Olivia đỏ hoe, và má cô ấy hơi sưng.

Cô ấy không rời đi theo ý muốn của mình.

Cô ấy nói rằng cô ấy sẽ tự nguyện nghỉ học, nhưng cảm giác như cô ấy đang bị lôi đi hơn là tự nguyện rời đi.

“Tạm biệt hai người.”

Họ trông giống như một tù nhân và người giám sát của cô ấy, hơn là cha và con gái.

Adriana đang chạy theo bóng lưng của cô gái này, người sắp đi ngày càng xa.

“Tiền bối... Cô rời đi sao...?”

“...Tôi nghĩ vậy.”

“Tiền bối, nếu tôi không nhìn nhầm... Tôi nghĩ cô đã khóc phải không?”

“Đúng vậy.”

Olivia nói rằng cô ấy sẽ rời Temple, nhưng vì một lý do nào đó, cô ấy lại bị lôi đi theo cách như vậy.

Bertus biết rằng cậu ta sẽ không cần phải hành động. Tất nhiên, Riverrier Lanze đã biết tình trạng của Olivia, và ông ta hiển nhiên đã đoán trước được những gì cô ấy muốn làm.

Theo một cách nào đó, sự xuất hiện của Đoàn trưởng Thần Điện Hiệp Sĩ là một kết quả không thể tránh khỏi.

Nếu Thần Điện Hiệp Sĩ tự ý đột nhập vào Temple và cố gắng mang Olivia Lanze đi, Temple có quyền từ chối.

Tuy nhiên, họ không thể ngăn cản một người cha đưa con mình đi.

Giữ Olivia Lanze, người mà ông ta không biết có thể sẽ nói ra những gì, ở lại Temple chắc chắn là một điều khá bất an đối với Đoàn trưởng của Thần Điện Hiệp Sĩ.

Vì vậy, ông ta quyết định lôi cô ấy đi sớm hơn so với kế hoạch ban đầu của cô ấy.

Dù tôi chỉ chứng kiến trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng mối quan hệ ép buộc, bề trên giữa họ đã hiển hiện rõ ràng.

Cuối cùng, dù đó không phải là lúc cô ấy muốn đi, nhưng cô ấy vẫn đạt được điều mình muốn phải không? Nhưng vẻ mặt của cô ấy lại trông rất đau khổ khi bị lôi đi.

“Chuyện... Chuyện gì đang xảy ra vậy, hậu bối?”

Adriana và tôi không quay lại ký túc xá mà ngồi xuống một chiếc ghế đá, nhìn chăm chăm một cách trống rỗng.

“Thực ra, tôi đã nói chuyện với Olivia hôm qua.”

“Th-thật sao?”

Dường như lúc này không thể tiếp tục giấu Adriana được nữa.

Tôi không được phép biết chi tiết của vụ việc, vì vậy tôi không còn cách nào khác ngoài việc giải thích nó cho cô một cách khá mơ hồ. Olivia đã phát hiện ra mặt xấu xí của Thần Điện Hiệp Sĩ, vì vậy cô ấy kết luận rằng việc gia nhập Thần Điện Hiệp Sĩ hoặc

Giáo hội sẽ mang lại hậu quả tồi tệ cho cô ấy và nhiều người khác.

Adriana sững sờ trước lời giải thích của tôi về lý do tại sao cô ấy quyết định từ bỏ tất cả. Cô sốc vì Olivia đã nói mọi thứ cho tôi mà không phải cô, hay cô sốc vì Thần Điện Hiệp Sĩ mà cô dự định sẽ gia nhập lại có một mặt xấu xí?

“...Ra là vậy.”

Adriana thậm chí không thể tưởng tượng được Olivia đã phải trải qua những gì để đưa ra một quyết định như vậy. Tôi tin rằng cô ấy đã tìm ra sự thật về những nô lệ ác quỷ, nhưng họ cũng có thể đã thực hiện nhiều hành động tàn bạo khác mà tôi không biết.

“Chị bối rối quá... Chị không biết phải làm gì nữa...”

Rõ ràng là Thần Điện Hiệp Sĩ đã đưa Olivia đi để che giấu bí mật dơ bẩn của họ. Mất Adriana đã mất đi tiêu cự, có lẽ vì những giá trị đã tạo nên nền tảng của cô đã bị lung lay.

Dù sao đi nữa, kết luận là Olivia sẽ không bao giờ trở lại Temple nữa.

Riverrier Lanze đã ép con gái mình nghỉ học, lôi cô ấy đi bằng cổ tay.

Con gái.

Không, khoan đã.

Olivia Lanze phục vụ Towan, Thanh Khiết Thần.

“...Đoàn trưởng của Thần Điện Hiệp Sĩ phục vụ thần nào?”

“Hả? À... Theo chị biết, ông ấy phục vụ Towan.”

“Các linh mục của Towan không được kết hôn sao? Làm sao ông ấy có một cô con gái...?”

Cô ấy chắc hẳn đã thừa hưởng đức tin vào Towan từ cha mẹ mình, nhưng làm sao Đoàn trưởng của Thần Điện Hiệp Sĩ, người tuân theo giáo lý của Towan, lại có thể có một cô con gái?

“Tiền bối là... con gái nuôi của ông ấy.”

Olivia Lanze là con nuôi.

Tất cả các mảnh ghép đã rơi vào đúng vị trí.

Cô ấy không có thánh lực mạnh mẽ vì cô ấy là con gái của Đoàn trưởng Thần Điện Hiệp Sĩ.

Cô ấy được ông ta nhận nuôi vì cô ấy có tài năng quá mạnh. Cha cô ấy đã có ý định nuôi dưỡng Đoàn trưởng tiếp theo của Thần Điện Hiệp Sĩ hoặc Giáo hoàng.

Cô gái mà ông ta đã nuôi dưỡng vì mục đích đó đột nhiên quyết định từ bỏ mọi thứ và thậm chí còn cố gắng làm tổn hại đến Thần Điện Hiệp Sĩ và Giáo hội.

Trong tình huống đó, Đoàn trưởng có bức tức không?

“Hậu bối, đừng nói cho ai biết những gì cậu vừa nói với chị.”

Adriana lẩm bẩm một cách trống rỗng như thể cô đã đưa ra một kết luận.

“Bất kể điều này có đúng hay không, cậu có thể bị bắt bởi những người truy lùng dị giáo vì tội phỉ báng Thần Điện Hiệp Sĩ. Đừng nói cho cả các tiền bối của cậu nữa.”

“...Được rồi.”

Chúng tôi không phải là những người nổi tiếng như Olivia Lanze, vì vậy tại tôi không có tư cách để nói những gì mình muốn.

Adriana bật dậy khỏi chỗ ngồi.

Cô trông đầy quyết tâm.

“Chị sẽ phải đi theo cô ấy một lúc.”

“...Mọi thứ sẽ không thay đổi, ngay cả khi chúng ta đi và xem chuyện gì đang xảy ra.”

Tôi quyết định đi theo cô vì tôi cảm thấy không thoải mái khi không biết tình hình thế nào.

“Nếu hai ta bị bắt, tại mình sẽ nói rằng chúng ta đi theo tiền bối yêu thích của mình vì bản thân không muốn cô ấy rời đi nhé?”

“Đã hiểu.”

Ngay cả khi họ bắt gặp chúng tôi đi theo, chúng tôi có thể hành động như những đứa trẻ bướng bỉnh. Hơn nữa, nếu ông ta thực sự muốn động đến bọn tôi, ông ta phải chuẩn bị đối đầu với Temple.

Vị đoàn trưởng có thể mang con gái mình đi, nhưng ông ta không thể mang chúng tôi đi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẤY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

BIDV

NGUYEN TIEN LUC
6910814828
BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực
SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo mo | **VietQR** |

Thanks For Reading